

Câu Chuyện Mùa Đông

Và rồi mùa đông lại về qua ngõ, cái góc khuất của một khu phố ngày xưa, bây giờ không còn nữa đôi vợ chồng già năm nào. Ngày ấy cũng là những ngày đầu đông, cái giờ tan học về cũng đã tối mù, trời thì lạnh, người đi đường chỉ mong rút sâu hơn tay trong túi áo. Nó lững thững để cho xe chạy chậm chậm, cần chi vội, rồi cũng về tới nhà. Mùa đông Sài Gòn ít khi lạnh như vậy, nên có lẽ thế mà ai cũng mong lạnh hoài để mặc áo ấm. Gió lùa trên những tán me Sài Gòn, những ngọn đèn vàng chói chang của mùa hè, bỗng nghe dịu ngọt giữa mùa đông. Đã qua đi rồi bao mùa đông, và cái con nhóc phá phách của ngày nào, bỗng lớn đến lạ. Nhạc giáng sinh ngân vang khắp nơi, những cửa hiệu thi nhau trang trí đủ loại dây trang trí đầy màu sắc, hình ảnh ông già tuyết được trưng bày khắp nơi Cái không khí của mùa sum họp về rất gần. Người ta bảo rằng Noel là mùa dành cho tất cả những đứa con xa xứ quay về nhà – sunm vậy – quây quần bên lò sưởi. Là mùa dành cho đôi lứa yêu nhau, nói lời yêu thương. Là mùa để nói lên những lời chân thật từ đáy tim. Là mùa cho kẻ phạm tội phải sám hối Nó vẫn để xe chạy lòng vòng các con đường. Đường như chẳng muốn về. Con đường này, thân quen hằng ngày, nhưng nay vắng đi hình ảnh đôi vợ chồng già ngày xa xôi ấy. Còn nhớ cái mùa đông năm nào, cũng gió lạnh căm căm, nó với con Hân hay đến hỏi han họ. Già lắm rồi, sống tạm bợ cùng nhau ở góc đường Nam Kỳ, bên hông thư viện quốc gia ấy. Hồi mãi bà cụ mới tiết lộ rằng cũng có con cháu, thế nhưng chúng nó không nhớ cha nhớ mẹ. có lẽ ngày xưa họ cũng gây lỗi lầm gì. Nhưng dầu sao ông bà cũng lớn tuổi, ngót ngát cũng gần 80 hết cả, thế mà hằng ngày phải lang thang tìm ve chai để bán, mua chút cơm thừa cho qua ngày. Ông cụ có vẻ yếu, bà cụ phải đút cho từng muỗng nhỏ. Có lần nó cùng con Hà không tìm được nước mát, rung rung mà nghe nhói cả lòng. Những đứa con bất hiếu, và xã hội thì vô tâm. Có hôm hai đứa còn có 10 ngàn trong túi, cũng ráng vợ vét, nhét vô túi bà cụ, vùng vằng mãi, cụ không nhận, bảo đó là tiền để bọn mày đi học. hai đứa đi mua một cái áo mưa, để lỡ trời mưa có mà che dấp. Rồi thời gian, thi lên Đại học, nó với Hân không gặp nhau. Thỉnh thoảng có chè cháo, nhưng quên mất con đường hay đi năm nào. Rồi một lần rủ nhau qua lại nơi ấy, chỉ còn mỗi bà cụ năm nào, ghé lại hỏi cụ còn nhớ hai đứa không, bà rung rung vuốt đầu, nói nhớ. Hóa ra ông cụ mất rồi, chỉ còn mỗi bà, và cái cô đơn trong tuổi xế chiều dường như làm cho bà mệt mỏi và chẳng còn chút sức lực nào. Hai đứa nhặt nhòa nước mắt. mua 3 cái bánh tiêu, ngồi ăn ngay vỉa hè, người đi đường nhìn vô, tưởng cả 3 là 3 bà cháu vô gia cư. Hai đứa đi hỏi nhà dưỡng lão, nhưng người ta bảo mỗi tháng phải trả tiền. mà tiền đâu cơ chứ, sinh viên năm 1, chưa làm ra được gì. Chạy vòng vòng hồ con rùa, tháng 4, mùa trái sao bay bay đầy trời mỗi khi gió qua. Nhìn lên bầu trời xanh thẳm kia, không biết có nơi nào cho bà cụ ấy không. Rồi lại thời gian, bận rộn và thi cử. Hân chuẩn bị đi Besancon, Pháp du học. Hân gọi cho nó một buổi tối đầu tháng 11, lại mùa đông. Hai đứa chờ nhau lòng vòng Sài Gòn, rủ nhau qua lại nơi ấy, bà cụ đã không còn. Có lẽ mất hay đi đâu rồi. Bắc giắc, sóng mũi cay xè, gió lạnh làm nước mắt rơi lã chã. Có lẽ chẳng có ai như hai đứa, cứ đi than khóc cho những số phận không may. Tối ấy Hân im lặng. Nó nghi có chuyện. hỏi vì sao. Hân bảo ba má nó li dị, và nó đi du học, để không phải theo ai. Nó ôm Hân, nghe bờ vai mình ướt nước mắt của Hân. Nó bảo “ có cần thiết đi xa vậy không ?” Hân Bảo:

- có lẽ nên như thế, để cho nó tự lập cho quen
- nhưng rồi khi mày khóc, ai đâu đưa vai cho mày như tao?
- Con quý, làm như có 1 mình mày. Tao kiếm một thằng bồ là có ngay

Nó cười, ừ, mày kiếm bồ đi, chỉ để chuốc thêm khổ thôi. Yêu nhau, rồi lại làm khổ nhau. Nó thương Hân cái tính hơi bốc đồng, có khi nó la mắng người ta, nhưng bình tĩnh lại, chẳng nhớ mình nói gì. Bạn thân, nên nó hiểu Hân hơn ai hết. lòng vòng mãi đến Sân bay. Nó nói mà lòng buồn:

- mày đi giữ gìn sức khỏe, cần có ý chí mạnh mẽ khi sống ở xứ người. Cố gắng học tốt, lấy học bổng, như vậy đi làm thêm cũng không bị áp lực. có gì mail về cho tao hay, giúp gì cho mày được thì giúp
- nước mắt long lanh, Hân bảo

- Cả đời tao, chỉ có mày là hiểu tao hơn hết T à, mày ở lại, cũng nhớ giữ sức khỏe, học cho tốt, cái mơ ước khùng điên xây nhà trên núi Phú Sĩ của mày tao nghĩ mày làm được, nếu mày quyết tâm. Ráng lên nha nhỏ, tao ở nơi xa, vẫn luôn ủng hộ mày

Rồi mùa đông, và Hân lên đường. Nó đứng từ xa, nhìn bóng dáng bé nhỏ của Hân khuất trong dòng người. Vẫy tay chào nhau, mà sao nghe buồn rười rượi. Thời gian sau, mail về Hân bảo ” tao ổn, có việc làm rồi tự lo cho bản thân được. mày ráng lên, đến lúc mày thực hiện ước mơ của mày đi”. Nó thở phào, như vậy ổn rồi, mày ráng mà học Hân nhé !!

Và thời gian trôi, trôi đi mùa đông lại về, bây giờ thì Hân đi đã 2 năm. Giờ chỉ còn mỗi nó lang thang khi đông về. và rồi nó cũng sẽ xa Sài Gòn, xa những con đường nhỏ và những ngọn đèn vàng. Những dòng người nối nhau khi tan tầm về, những trái sao xoay tháng 4, và cả cái góc đường nơi con phố nhỏ ấy. Đường như càng về khuya trời càng lạnh. Nó cho xe chạy thêm 1 vòng nữa rồi mới xoay tay lái về nhà. Bài ca Miss you most at christmas time, văng vẳng bên tai, bài hát ngày xưa nó và Hân hay hát, lâu rồi không còn nhớ cả bài. Nội dung bài hát buồn, tâm trạng nhớ của một cô gái khi mùa đông rơi trắng bên thềm, ngồi bên ánh lửa nơi lò sưởi, nhớ một người đi xa, có lẽ là tâm trạng nhớ người yêu. Thế nhưng ngày xưa 2 đứa cứ hay hòa nhau hát. Mùa đông năm nay, có lẽ Hân đã vui vẻ bên người ấy, nó cũng vậy. cả hai đều có những niềm vui của riêng nhau. Nhưng nó chắc 1 điều rằng Hân sẽ nhớ về nó như nó nhớ Hân, và những ngày đông năm xưa sẽ hiện về nguyên vẹn, và mãi mãi nó nằm ở một góc khuất nơi trái tim, như góc phố xa xưa ấy.

Ngày mai thôi, nó lại xa Sài Gòn, và cái lạnh lạnh của Sài Gòn không dễ gì phai pha, có lẽ sẽ quay quắt nhớ những ngọn đèn vàng nơi con đường có những hàng me ...